

byla naše první společná procházka.

To bylo v úterý a já se vzbudila přesně v momentě, kdy Brtník s ohařiskama odcházeli. Otevřela jsem oči a zjistila, že je světlo. A zjistila, že Brtník už je z postele fuč. A zjistila, že nejspíš i ohařiska jsou z pelechů fuč. A pak jsem slyšela, jak za nima zaklaply dveře. “Aháá? Tak voni sou ešče tady?” oslovil mě mozek v polospánku. “No ale... to bych s nima mohla vypadnout ven, ne?” pokračoval dál. “Tak jo!”, katapultovala sem se z postele a hulákala na celej Domeček. “POOOOČKEJTE NA MĚĚĚ, JÁ PUDU S VÁÁMÁÁÁ!” Nevim jak Brtník, kterýho jsem tím pádem trošku /ale jen málo, jen než jsem se rychle nasoukala do hadrů a vycídila chrup/zdržela, ale ohařící byli nadšení určitě.

Taliprtka až moc a tak jsem jí trošánek musela zatnout tipec, jinak hrozilo, že vylítne z branky jak zátka od žampuňskýho. Což tady v dosahu silnice není žádoucí. Když jsme silnici přešli, vypálili oba nadšeně do prostoru a Tali hned za hřbitovem vyběhla na loučku za křovím. Ale hnedle se na písknutí zase vrátila. O pár metrů dál vyběhla na loučku po levý straně a to už tak dobře neslyšela, takže to jí zase srovnal brka páníček. A pak už jsme vydusali nahoru na rozcestí a vydali se doprava podél lesa, směr sousední vesnice. Touhle cestou jsem se já tuhle vracela z tý procházky, kdy jsem se potkala s paní se Sony. Brtník ji objevil předešlýho rána a pravil, že je úžasná. Což je. Vede krajem lesa, z druhý strany louka, je to pohodlná široká cesta, skorem po rovině - ideál na ranní venčení, jak pravil. A taky ideál pokud nemáte holinky, protože jste je nechali na chalupě □ . Páč když se pohybujete po lukách, vracíte se domů s promáčenějma botama, musíte je strčit do trouby a sušit až do večera. Tady si vykračujete jako pán.

Až do tý doby dokud nenajdete poddubáka, jako já. Pak to okamžitě strhnete do lesa a zaplujete tam. My sice houby další nenašli-když nepočítám krásný mochomůrky a spoustu holubinek, který nepoznám a taky bedly, který nepoznám, ale ohařící našli. Cosi, co před nima vzalo čáru na strom a způsobilo, že si na dlouhou dobu vyvrátili krky. Stáli pod sosnou a koukali do koruny s očima jako talíře. Tipuju to na veverku. Vyšplhali jsme kus do stráně a šli chvíli po zvířecí stezičce. Když se pak ztratila v houští, vraceli jsme se zpátky. Tali byla pro tentokrát krpapítek nefunkční a pohybovala se světem s totálně zacpanejma ušima. To byste ji ubili a taky k tomu nebylo daleko teda. Nakonec se madam vrátila na zem, ale trošku nám to všem otrávil. Ale řekli jsme si, že si naši první společnou prochajdu zkazit nenecháme. Zvlášť, když Rumíček objevil, že se mi na vodítku bimbá a portýrovací kachna.

No jeřda, to se muselo házet a vykopávat. Tali nejdřív taky, že jako chce a pak - jak je u ní v takovýchhle momentech zvykem, do toho obratem hodí vidle. Takže pak i když pokukovala a dělala další svý "Takyci!" , tak měla smůlu. I přes to, že nakonec Rumiček svou milovanou kachnu upustil, protože nutně musel utíkat k sousedům, ešivá von tam nejni Mourínek. Nebyl a nebyla ale ani kachna. Pánik si nevšimnul, že jí Rumouš někde odložil (pravda, nebývá to u něj zvykem) a tak jsem mu předala Taliprtku a my šli s Rumouškem hledat. Naštěstí je šikovnej, takže jsme ji objevili za silnicí v křoví u hřbitova. Možná si ji tam jen schoval záměrně na příští prochajdu □ , aby se s ní nemusel tahat až domů a pak zasejc zpátky a já mu to takhle zkazila . Ale zase měl tak díky tomu možnost běžet znova k sousedům, ešivá se tam mezitím třebas nevyskytne Mourínek. Nesmí totiž propásnout jedinou příležitost se s ním potkat. Je tím už krapítek stíženej. □